

کوچ حماسه ساز کربلا

پانزدهم رجب سالروز رحلت حضرت زینب(س) پرچمدار بزرگ کربلا است، بزرگ بانویی که نماد کامل شجاعت، رشادت و ایثار بود و با سخنرانی افشاگرانه اش در برابر یزیدیان، جهانیان را به حیرت و داشت.

پانزدهم رجب سالروز رحلت حضرت زینب(س) پرچمدار بزرگ کربلا است، بزرگ بانویی که نماد کامل شجاعت، رشادت و ایثار بود و با سخنرانی افشاگرانه اش در برابر یزیدیان، جهانیان را به حیرت و داشت.

حضرت زینب(س) در پنجم جمادی الاولی سال پنجم هجری در شهر مدینه قدم بر این دنیای خاکی نهاد و پدر والامقام ایشان حضرت علی(ع) و مادر گرامی شان، حضرت زهرا(س) بود. لقب های حضرت زینب صدیقه الصغری، ولیه الله العظمی، ناموس الکبری، شریکه الحسین و عالمه غیر معلمه، فاضله، کامله بود و ام الحسن و ام کلثوم از کنیه های ایشان به شمار می رفت.

نام صدیقه الصغری(س) از 2 واژه ی زین به معنی زینت و اب به معنای پدر ترکیب شده است که زینت پدر معنا می دهد و این اسم را پیامبر(ص) بر سومین فرزند حضرت فاطمه(س) نهاد.

حضرت زینب(س) در کنار 2 تن از وارسته ترین بندگان پروردگار رشد و پرورش یافت و با بهترین صفت های انسانی آشنا شد. بانوی بزرگ کربلا از تابش نور وجود پربرکت رسول اکرم(ص) بهره های فراوانی برد تا آن که با وفات پیامبر اسلام، ایشان تکیه گاه بزرگ خویش را از دست داد.

حضرت زینب کبری(س) هنوز داغدار کوچ خاتم النبیین بود که رخداد تلخ دیگری به وقوع پیوست و اهل بیت(ع) در غمی شگرف فرو رفتند، زهرای مرضیه(س) مظلومانه از این دنیای خاکی پر کشید و به دیار باقی شتافت. هجرت مادر، زخمی عمیق بر دل و جان صدیقه الصغری(س) حک کرد، غمی که هیچ گاه از چهره ی ایشان پاک نشد.

پس از شهادت ام ابیها، حضرت زینب(س) در سایه ی آموزش های پر مهر پدر و در کنار برادرانی چون امام حسن(ع) و امام حسین(ع) رشد کرد و از سرچشمه ی معنویت سیراب و آینه ی تمام نمای بخشش، بردباری، شجاعت و رشادت شد.

ایشان شاهد سال های سخت و طاقت فرسای امامت پدر ارجمند خویش بود. روزگاری که امیرمومنان تنها به منظور حفظ اسلام و مصالح مسلمانان، صبر پیشه کرد و رضایت خدا را مقدم بر هر موضوع دیگری دانست، آموزگار صبر و شجاعت تمامی نامردمی ها و نامردی ها را با تمام وجود درک کرد و همواره در کنار پدر بود و در مکتب مرتضی علی(ع) تربیت یافت و برای نبرد کربلا آماده شد.

حضرت زینب(س) پس از شهادت حضرت علی(ع)، بی وفایی مردم، نقشه های شوم دشمنان و مظلومیت امام حسن(ع) را با تمام وجود حس کرد و دانست که همان دسیسه ها و توطئه ها سبب شهادت برادر بزرگوارش می شود.

هنگامی که امام حسین(ع) امامت شیعیان را بر عهده گرفت، حضرت زینب کبری(س) دلاورانه به گسترش اسلام حقیقی و عدالت واقعی پرداخت. واقعه ی کربلا از دشوارترین لحظه های زندگی پربرکت زینب کبری(س) است، هنگامه ای که پس از شهادت امام حسین(ع) ایشان با شجاعتی بی مانند در برابر یزیدیان با سخنانی تاریخی از اسلام و اهل بیت(ع) حمایت کرد و فرمود: «... به خدا قسم ای یزید، هر چه کردی بازگشت آن به سوی خودت خواهد بود، چرا که تو جز پوست خود نشکافتی و جز گوشت خود ندریدی... ای یزید! در آن روزی که خداوند بدن های پاک شهیدان مان را حاضر می کند تا حقوق خود را از ستمگر بستانند، تو بر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم وارد خواهی شد، اما می دانی در چه حالی؟ در حالیکه خون عزیزان او را ریخته و حرمت ذریه او را از بین برده ای. آری ای یزید! از این پیروزی ظاهری که به دست آورده ای، غرق شادی مشو و آن عزیزان را که در کربلا به خاک و خون کشیده ای، مغلوب و مرده مپندار...»

حضرت زینب(س) پرستار بی همتای صحرای کربلاست، زیرا مراقبت از حضرت زین العابدین(ع) که در آن دوره بیمار بود را بر عهده گرفت و به پرستاری از مجروحان جبهه ی نبرد پرداخت.

بزرگ بانوی اسلام با شجاعتی بی همتا همواره در راه گسترش اسلام واقعی کوشید و هرگز در برابر ظلم زمانه سرخم نکرد و سال ها به پاسداری از عدالت و حقیقت پرداخت.

سرانجام حضرت زینب(س) در پانزدهم رجب 63 هجری در سرزمین شام دعوت حق را لبیک گفت و به دیار فانی شتافت و جهانی را غرق در غم و ماتم کرد.